

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרָךְ ל"ב - חֲלָק ט'

קוֹנְטֵרְס 939

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ובגשמיות, וכידוע, תקנת הרמח"ל זכותו יגן עלינו, ללמד הזהר הקדוש ברציפות, שמציל מן הפרענות, ומביא הגאולה (עין ספר אור הזהר פרק ה', וכן הובא בספר "תורתו מגן לנו").

מורי ורבותי! להוי ידוע! שכל המסימים את ספר הזהר הקדוש בבחינת "פנישתא חדא" (זוהר הקדוש) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגברים" (שיר השירים ד', ד). עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגברים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה במהרה בימינו אמן.

מִרְן הַחֶפֶץ חיים זכותו יגן עלינו הִיה אומר (הובא בספר מאיר עיני ישראל כרך ו' בשם נכדו רבי אברהם הכהן): כי פסגת המעשים הטובים וקיום רצון ה' יתברך הוא, להגיע למדרגת זיכוי הרבים, ובזה תבחן מדת התמסרותו של האדם למען כבוד ה' בעולם.

על האדם לדעת! כי רצון אבינו שבשמים הוא, לזכות את כל בניו בלמוד התורה הקדושה, וקיום מצוותיה, ועל ידי זכות הרבים, זוכה האדם לסיעתא דשמיא, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (אבות פרק ה' משנה י"ח), "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו וזכות הרבים תלוי בו", עד כאן דבריו הקדושים.

מורי ורבותי! אחים יקרים! בואו ונתאחד כלנו, ונפעל, שכל יהודי ויהודי, ללמד זוהר הקדוש בכל יום, ולארגן בכל בית המדרש וכולל, שילמדו זוהר הקדוש, וכל אחד יחלק בכל מקום ספרי התעוררות ללמוד הזהר הקדוש, ועתה, "שערי תרוצים" ננעלו, וכלם מקימים בשמחה את רצון השם יתברך, כי אפשר לקבל בחינם את הספרים, הן ספרי התעוררות, והן תקוני זוהר, כאן בישיבה הקדושה, וכן אצלנו, בארגון מפעל הזהר העולמי בבית שמש.

לאשתדל א בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק גביעו דחכמה דאיהי ל' מינה, ואשתארת ב' בישה, וי לון דגרמין עגיותא וסרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא. (תקוני זוהר תקון ל').

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוּהַר (זוּהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זוּהַר יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזוּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבֵּי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזוּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּרִי אוֹתָךְ, וְאַתָּה מִפְּרִי אוֹתִי. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשַׁנַּת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעַנְיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזוּהַ מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזוּהַר לְגַמּוֹר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזוּהַ, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זוּהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁינָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַת דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטִין יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאִפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכֵל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלַךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטּוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

על פן, את אחי אנכי מבקש, בואו לעזרת ה' בגבורים, והחלש יאמר גבור אני, וצריכים מתנדבים באמץ רוח, ובעזות דקדושה, לחלק ספרים על הזהר הקדוש, בכל האוטובוסים, וברכבות, ובכל מקומות העבודה, כדי שכל יהודי יהיה חלק בזהר הקדוש, עד שיתקיים הפסוק "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

אנו צריכים ליחד מחשבתנו לאדון הכל, ולאחד את כל הכחות, ולאחד את כל כלל ישראל, כי רק על ידי לימוד הזהר הקדוש נגאל, וכדברי כל הצדיקים גדולי הדורות, דכל סגלת הגאולה תלויה בלימוד הזהר הקדוש, דוקא בו ולא בזולתו. ובפרט בדורנו, שירדו לעולם נשמות דור המבול ודור ההפלה, והערב רב, הם עצמם המבול השוטף את העולם (כדאימא בתקוני זוהר תקון כ"א דף נ"ה, א', ובבאור הגר"א, וכן ב"מתוק מדבש", עין שם ותרנה צמאד) ומכרחים לעשות מסירות נפש למען השכינה הקדושה לתמכה ולסעדה,

ב. הערה מבעל הלשם הובא בספר דברי יעקב תכ"ט.

ג. וקול זעקת הזהר הקדוש (בראשית כ"ח עמוד א' ועמוד ב') חודרת לבבות ומעוררת הנשמות: עוד פתח ואמר. "ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים". ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא ולא דיעו. דודאי חית השדה ועוף השמים אנון עמי הארץ. ואפילו באליו דאנון נפש חיה לא אשתכח עזר בהון (בגלותא) לשכינתא בגלותא ולא למשה דאיהו עמה. דבכל זמנא דגלת שכינתא לא זז ממנה.

[באור: עוד פתח רבי שמעון ואמר, "ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים". אוי לעולם שהם אטומי לב וסתומי עינים שלא מסתכלים בסודות התורה ולא יודעים. שודאי חית השדה ועוף השמים הם עמי הארץ, ואפילו באלו, שהם נפש חיה, לא נמצא בהם עזר לשכינה בגלות, ולא למשה שהוא עמה, שבכל זמן שגלתה שכינה, לא זז ממנה].

ובאר במקדש מלך: שפאן רבי שמעון בר יוחאי אומר ווי לעולם שלא מתבוננים ללמד סודות התורה, ובודאי שעמי הארצות לא עוזרים לשכינה בגלות, אלא אפילו התלמידי חכמים שיש להם נשמה קדושה הנקראת נפש חיה, ועוסקים בתורה ומצוות, עם כל זאת לא נמצא עזר וסיוע על ידי מעשיהם הטובים, לעזר לשכינה בגלות, וכן למשה רבנו הנמצא עמה בגלות. כידוע שכל פעם שגלתה השכינה לא זז משה ממנה, והטעם שאינם מסייעים לתקון השכינה הוא לפי שאינם עוסקים בסודות התורה, כידוע שעל ידי סודות התורה שאדם לומד עושה תקון גדול לשכינה בגלות.

אמר רבי אלעזר, והא מאן יהיב עובדא דאדם בישראל ובמשה. אמר ליה ברי ואנת אמרת

וְאֵלֶיךָ חַי"ךָ וְלִישׁוֹן וּמַגְדֵּלָא דְשִׁנְיָן, עַל אֵלֶיךָ
 שְׂרִיזָן כְּלָא. וְאֵלֶיךָ אַנּוּן דְאַתְּכַפְּסִין בְּקָלָא
 פְּנִימָאָה, וּבְקָלָא דְאַשְׁתַּמַּע וּבְמַלּוּלָא. אֵלֶיךָ
 אַנּוּן תַּחוּמָא לְאֵלֶיךָ. אֵלֶיךָ מִשְׁנֵן לְכַתְרָא
 קְדָמָא דְהוּהוּ בְּסִתְיָמוּ. וְכַד אַתְּפִשֵׁט מְטָאת
 לְחַד מְאֵלֶיךָ, וְאַשְׁתַּנִּי וְאַתְעַבִּיד רִיחָא דְלָא
 שְׂכִיף לְעֵלְמִין וְנִבְיַעוּ תְדִיר. בְּגִין דְהֵהוּא
 קִשְׂרָא דְאִיהוּ תַּחוּמָא דְבוּצִינָא, בְּטַשׁ בִּיהַ, וּבְגִינָה נְבִיעוּ בַחֲשָׁא, וְדָא רִזָּא ח' חִיף, הַכִּי
 אַתְקֵרִי. דָּא עֲבִיד בְּנִנְנָא בְּגֵרוֹן דְכֵר נָשׁ.

וְאֵלֶיךָ חַי"ךָ וְלִישׁוֹן וּמַגְדֵּלָא
 הַשְּׁנִיָּם, עַל אֵלֶה שׁוּרִים הַכֵּל.
 וְאֵלֶה הֵם שְׁהַתְּכַסּוּ בְּקוּל הַפְּנִימִי,
 וּבְקוּל שְׁנַשְׁמַע וּבְדַבְּוֹר. וְאֵלֶה הֵם
 תַּחוּם לְאֵלֶיךָ. אֵלֶיךָ מִשְׁנֵים לְכַתֵּר
 הַרְאִשׁוֹן שְׁהִיָּה בְּסִתְרָא.
 וּכְשֶׁמְתַפְּשֵׁט, מְגִיעָה לְאֵחָד
 מְאֵלֶיךָ, וּמִשְׁתַּנֵּה וְנַעֲשִׂית רִיחַ
 שְׁלָא שׁוֹכֶכֶת לְעוֹלָמִים וְתַמִּיד
 נֹכְבַּעַת. מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ הַקָּשֶׁר
 שֶׁהוּא תַּחוּם הַמְאֹר מִכָּה בּוֹ,
 וּבְגִלּוֹ נֹכְבַּע בַּחֲשָׁא, וְזֵה סוּד ח' חִיף,
 כִּף נְקָרָא. זֵה עוֹשֶׂה בְּנֵן
 בְּגֵרוֹן שֶׁל אָדָם.

וְדָא הוּא תַּחוּמָא קְדָמָא, כַּד בְּעָא לְאַתְּפִשֵׁט
 הַהִיא נְקָדָה, סָלִיק הַאי קִשְׂרָא וְנִטִּיל לִיהַ
 מֵהַאי אַתֵּר, וְשִׁנֵּי לִיהַ בְּתַלְתָּ (דף קכח ע"א) גְּוִנִין,
 בְּאַשָּׁא בְּרוּחָא בְּמִיָּא. בְּגִין דְהַאי קִשְׂרָא כַּד
 אַתְקִשֶׁר מְאִין סוּף בְּבוּצִינָא, הַכִּי אַתְקִשֶׁר.
 וְכַד אֲפִיק קָלָא דְאַשְׁתַּמַּע מִגּוֹ דְחִיקוּ דְפִשִׁיט
 דְמַחֲשָׁבָה, הַאי קִשְׂרָא דְחִיק לִיהַ, וְשִׁדֵּר
 לִיהַ לְקִשְׂרָא תְנִינָא בְּרִזָּא דּוּא' דְאִיהוּ לִישׁוֹן,
 וּבְטַשׁ הַהוּא קָלָא בִּיהַ, וְאַשְׁתַּמַּע מֵהַאי סִטְרָא
 וְשְׂרִיזָא עַל הַאי סִטְרָא דְלִישׁוֹן. וּבְגִין כִּף אַקֵּרִי
 הַאי קָלָא ו' לִישׁוֹן.

וְזֵהוּ הַתַּחוּם הַרְאִשׁוֹן. כְּשֶׁרוּצָה
 לְהַתְּפִשֵׁט אוֹתָהּ הַנְּקָדָה, עוֹלָה
 הַקָּשֶׁר הַזֶּה, וְנִטִּיל אוֹתוֹ מֵהַמְּקוֹם
 הַזֶּה, וּמִשְׁנֵה אוֹתוֹ בְּשִׁלְשָׁה
 גְּוִנִים, בְּאֵשׁ בְּרוּחַ וּבְמִים. מִשׁוּם
 שְׁהַקָּשֶׁר הַזֶּה, כְּשֶׁנִּקְשֶׁר מְאִין סוּף
 בְּמְאֹר, כִּף נְקָשֶׁר.
 וּכְשֶׁמְבִצֵּיא קוּל שְׁנַשְׁמַע מִתּוֹךְ
 הַדְּחַק שְׁפוּשֵׁט שֶׁל הַמַּחֲשָׁבָה,
 הַקָּשֶׁר הַזֶּה דוֹחַק אוֹתוֹ, וְשׁוֹלֵחַ
 אוֹתוֹ לְקִשְׂרַת הַשְּׁנִי בְּסוּד שֶׁל ו' אוֹי'
 שֶׁהוּא לִשׁוֹן, וּמִכָּה בּוֹ אוֹתוֹ
 הַקוּל, וְנִשְׁמַע מִן הַצַּד הַזֶּה,
 וְשׁוּרָה עַל הַצַּד הַזֶּה שֶׁל הַלִּישׁוֹן.
 וּמִשׁוּם כִּף נְקָרָא הַקוּל הַזֶּה ו'
 לִשׁוֹן.

הַאי קִשְׂרָא דְאִיהוּ לִישׁוֹן שְׁדֵר לִיהַ לְגוֹ קִשְׂרָא
 תַּקִּיפָא, מַגְדֵּלָא כְּלָלָא דְעִשְׂרִין וְתֵרִין
 שׁוּרִין, וּכְדִין הַהוּא קָלָא אֲשַׁתְּכַף לְגוֹ מְלָה
 בְּשִׁיעוּרָא. גּוֹ תַּחוּמָא כְּדָקָא יָאוּת.
 וְאֵלֶיךָ תַּלְתַּת קִשְׂרִין אַנּוּן תַּחוּמָא לְאַעֲנָאָה לְקָלָא
 וּלְמְלָה, וּלְכָל אַנּוּן סִטְרִין דְנִפְקִין מִקָּלָא
 וּמְלָה דְאַקֵּרִין יְמֵי קָדָם. וְאֵלֶיךָ אֲסַגִּין יוֹמִין
 בְּשִׁיעוּרָא כְּדָקָא יָאוּת, לְקָלָא וּמְלָה. וְרִזָּא דָּא
 (איוב כט יח) וְכַחֲלוֹ אַרְבַּה יְמִים. בְּגִין חוֹל אֲסַגִּיאַוּ
 יוֹמִין גּוֹ שִׁיעוּרָא דְבוּצִינָא כְּדָקָא חַזִּי, וְכָלָא
 מְאִין סוּף.

הַקָּשֶׁר הַזֶּה שֶׁהוּא לִישׁוֹן, שׁוֹלֵחַ
 אוֹתוֹ לְתוֹךְ קִשְׂרַת חוּק, מַגְדֵּל כְּלָל
 שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שׁוּרֹת, וְאֵז
 אוֹתוֹ קוּל שׁוֹכֵף לְתוֹךְ הַדְּבַר
 בְּשַׁעוֹר, בְּתוֹךְ הַתַּחוּם כְּרָאוּי.
 וְשֶׁרִשֵׁת הַקָּשָׁרִים הַלְלוּ הֵם תַּחוּם
 לְהִנְהִיג לְקוּל וּלְדַבְּוֹר, וּלְכָל
 אוֹתָם הַצְּדִידִים שִׁיּוּצִיאִים מֵהַקוּל
 וְהַדְּבַר, שְׁנִקְרָאִים יְמֵי קָדָם.
 וְאֵלֶיךָ מְרַבִּים אֵת הַיָּמִים בְּשַׁעוֹר
 כְּרָאוּי לְקוּל וּלְדַבְּוֹר. וְזֵהוּ סוּד
 (איוב כט) וְכַחֲלוֹ אַרְבַּה יְמִים. מִשׁוּם
 הַחוֹל מְרַבִּים הַיָּמִים תּוֹךְ הַשַּׁעוֹר
 שֶׁל הַמְאֹר כְּרָאוּי, וְהַכֵּל מְאִין סוּף.

אין סוף בלהו נקודין דאורייתא, קשרין אלין תלת קשרין דקא אמרו, בשיעורא רזא דחול ואנון תלת נקודין דשרין על אתון, לעלא ולאמצעיתא ולתתא, ואנון חו"ל דקאמרן. קדמאה שריא לעלא ואקרי בכלהו. שריא תנינא באמצעיתא, ושני שמא ואתקשר בין עלא ותתא. תליתאה דאיהו תקיפא אקרי בשמא אחרא.

וער דא הני תלתא אקרו גבול תחומא דקולפין, סטרוי דבוצינא לשואה תחומא לכלא לעלא ותתא. מקשרא תליתאה נפקי האי זהר, ואיהו זהר הרקיע דבה שמשא וסיהרא כוכביא ומזלי לאנהרא. פד האי זהר נהיר ובטש בכל אנון טורין, ורשים לון ואפיש לון ואסגי לון, וכדין אשתלימו בלהו.

והמושברים יזהרו פזהר הרקיע. האי זהר אפיק אתון דיקין פחיו דאנון עלאין, אתון עלאין אתון דיקין, וכלהו ברזא עלאה פדקא חזי מקשרא תנינא אמצעיתא נפקי מזלות דזהרין לאסתפלא בההוא זהר עלאה. מקשרא תליתאה נפקי פוכביא לאשתמשא ועל דא (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. ומצדיקי דיקא, ואנון פכוכביא דצדק. וכלהו תלין בהאי זהר.

תשע נהרין לא מתפשטין מניהו אתון פהני דנפקי מגו נקדה אחרא. אלין לא מתפשטי אלא פשיטו דיקי ואשתארו אלין בקיומיהו. וההוא פשיטו דמתפשטי אנון טעמי דאורייתא דנפקי לנגנא בהו.

תלת קשרין קדמאין דקא אמרו, קשרא קדמאה אשתאר על אתון לעלא לנקדה, ואשתאר למהוי טעמא לעלא. תרי שאמרנו, הקשר הראשון נשאר על האותיות למעלה לנקדה,

אין סוף, כל הנקודות של התורה, קושרים אלו שלשת הקשרים שאמרנו בשעור הסוד של חול, והם שלש הנקודות ששורות על האותיות, למעלה ובאמצע ולמטה, והם חול שאמרנו. הראשון שורה למעלה ונקרא בכלם. השני שורה באמצע, ומשנה השם ונקשר בין מעלה ומטה. השלישי שהוא חזק, נקרא בשם אחר.

וער זה שלשת אלו נקראו גבול, התחום של המקלות, צדדי המאור לשים תחום לכל, למעלה ולמטה. מהקשר השלישי יוצא הזהר הזה, והוא זהר הרקיע שבו השמש והלבנה כוכבים ומזלות להאיר. כשהזהר הזה מאיר ומכה בכל אותם הקרים, ורושם אותם ומרבה אותם ומגדל אותם, ואז כלם נשלמים.

והמושברים יזהרו פזהר הרקיע. האי זהר אפיק אתון דיקין פחיו דאנון עלאין, אתון עלאין אתון דיקין, וכלהו ברזא עלאה פדקא חזי מקשרא תנינא אמצעיתא נפקי מזלות דזהרין לאסתפלא בההוא זהר עלאה. מקשרא תליתאה נפקי פוכביא לאשתמשא ועל דא (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. ומצדיקי דיקא, ואנון פכוכביא דצדק. וכלהו תלין בהאי זהר.

תשע נהרין לא מתפשטין מניהו אתון פהני דנפקי מגו נקדה אחרא. אלין לא מתפשטי אלא פשיטו דיקי ואשתארו אלין בקיומיהו. וההוא פשיטו דמתפשטי אנון טעמי דאורייתא דנפקי לנגנא בהו.

תלת קשרין קדמאין דקא אמרו, קשרא קדמאה אשתאר על אתון לעלא לנקדה, ואשתאר למהוי טעמא לעלא. תרי שאמרנו, הקשר הראשון נשאר על האותיות למעלה לנקדה,

הַאֲחֵרִים קָמִים לְטַעַם אֶחָד, וְהֵם שְׁתֵּי נִקְדוֹת בְּתוֹךְ הַדְּיוּקָן שֶׁל ו"ו. שְׁלֹשֶׁת אֱלוֹי לֹא מִתְפַּשְׁטִים יוֹתֵר, אֲלָא עוֹמְדִים בְּקִיּוּמָם שֶׁלֹּשׁ נִקְדוֹת שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים, לְהִנְהִיג הַכֹּל בְּכָל אוֹתָם הַסּוּדוֹת שְׁאִמְרָנוּ. וְכֵּן הֵם סוּד הַתּוֹרָה לְסִמְךָ, מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ לַתּוֹרָה עַל מַה שְׁתִּסְמַךְ. סְמִיכוֹת נִסְתַּרְת פְּנִימִית, וְסְמִיכוֹת שְׁמֹנְגָה יוֹתֵר וְעוֹשֶׂה הַמְּסַעוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה לְלַכְתּ, וְלֹא תֵצֵא בַחוּץ. הַתּוֹרָה בְּלִי סְמִיכוֹת זֹו פְּנִימִית לֹא סְמִיכוֹת, וְלֹא נִמְצְאָת לְהִיּוֹת תּוֹרָה, וְהַכֹּל מֵאִין שׁוֹף וְעֹשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאֵלּוּ מִן הַנִּקְדָּה שֶׁיִּצְאָה מֵאִין סוֹף.

הַיֵּשַׁע נִקְדוֹת שְׁשׁוּלְטוֹת עַל הָאוֹתִיּוֹת הֵן אֵין סוֹף, וְשׁוּלְטוֹת עַל הַכֹּל. שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר טַעְמִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַתְּפַשְׁטוּ מֵהֶם, וְכֹל הָעֹשְׂרִים וְיִשְׁנַיִם כְּחֻשְׁבוֹן הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. אֵלּוּ כ"ב הַנִּקְדוֹת וְטַעְמֵי הַתּוֹרָה, הֵם הַסּוּד שֶׁל הַנִּיּוּצוֹן הַקָּשָׁה לְמִדְיַת הַכֹּל בְּסוּד הַזֶּה. כֹּל מְדִידָה לְאַרְבֵּי וְלִרְחֹב לְעַמֵּק וְלָרוֹם. אֵין לוֹ מְדִידָה שְׁיִוְצָאָת מִן הַשְּׁעוֹר הַזֶּה, מְסוּד שֶׁל תִּשְׁע נִקְדוֹת וְשְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר טַעְמִים. עַל זֶה הַסּוּד הַתּוֹרָה עוֹמְדָת בְּכָל צְדָדֶיהָ, וְכֹל הַסּוּדוֹת וְכֹל הָעַמְקִים שֶׁל הַתּוֹרָה לֹא יִצְאוּ מִן הַסּוּד הַזֶּה הַחוּצָה.

הַנִּיּוּצוֹן הַקָּשָׁה עֲשֶׂה מְדִידָה בְּסוּד הַזֶּה לְכָל הַמְּדִידוֹת, וְהַסּוּד הַזֶּה לֹא נִתֵּן לְגִלּוֹת רַק לִירְאֵי חֵטָא, שְׁסוּד הָאִמּוּנָה בִּידְיָהֶם, וְהֵם כְּשָׂרִים לְגִלּוֹת לָהֶם. אֵלּוּ הַמְּפַתְחוֹת שֶׁל אוֹתָם עֹשְׂרִים וְיִשְׁנַיִם שְׁשׁוּלְטִים עַל הַתּוֹרָה, וּמֵאלוּ מִתְּפָרְשִׁים כֹּל הַסּוּדוֹת וְכֹל הָעַמְקִים שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכֹל מְדִידָה שֶׁל הַמְּדִידוֹת בְּכָל אוֹתָם הַצְּדָדִים.

אֲחֵרֵינִי קִיָּמִין לְטַעְמָא חֲדָא, וְאֲנִינִי תְרִין נִקְדוּדִין גּוֹ דְּיוּקְנָא דְּרוּי. תְּלַת אֲלִין לֹא מִתְּפַשְׁטִי יוֹתֵר, אֲלָא קִיָּמִי בְּקִיּוּמֵיהוּ תְּלַת נִקְדוּדִין תְּלַת קְשָׁרִין, לֹא עֲנָאָה כֻּלָּא בְּכָל אֲנִינִי רְזִין דְּקָא אֲמַרְן.

וְכִבְּהוּ אִיהוּ רְזָא דְּאוּרִיתָא דְּאִסְתַּמְכָּא, בְּגִין דְּאִית לְאוּרִיתָא עַל דִּיִּסְתַּמְךָ. סְמִיכוֹ סְתִים פְּנִימָאָה וְסְמִיכוֹ דְּגִלִי יוֹתֵר וְעַבִּיד מְטַלְנוּי דְּאוּרִיתָא לְמִיָּהָךְ וְלֹא תַפּוּק לְבַר. אוּרִיתָא בְּלֹא סְמִיכוֹ דָּא פְּנִימָאָה לֹאוּ סְמִיכוֹ וְלֹא אֲשַׁתְּכַחַת לְמַהוּי אוּרִיתָא וְכֻלָּא מֵאִין סוֹף וְעֹשְׂרִין וְתִרִין אֲתוֹן דְּאוּרִיתָא וְאֲלִין מַהֵאֵי נִקְדָּה דְּנַפְקָא מֵאִין סוֹף.

הַיֵּשַׁע נִקְדוּדִין דְּשְׁלֹטִין עַל אֲתוֹן אֲנִינִי אֵין סוֹף וְשְׁלִטִין עַל כֻּלָּא. תְּלִיסֵר טַעְמֵי דְּאוּרִיתָא אֲתַפְּשְׁטוּ מִנֵּיהוּ, וְכִבְּהוּ תְרִין וְעֹשְׂרִין כְּחֻשְׁבֹן אֲתוֹן דְּאוּרִיתָא. אֲלִין תְרִין וְעֹשְׂרִין נִקְדוּדִין וְטַעְמֵי דְּאוּרִיתָא. אֲנִינִי רְזָא דְּבוּצִינָא דְּקַרְדִּינוֹתָא לְמִשְׁחָתָא דְּכֻלָּא בְּרְזָא דָּא, כֹּל מִשְׁחָתָא לְאַרְכָּא וְלַפּוֹתָא לְעַמְקָא וְלָרוּמָא. לִית מִשְׁחָתָא דְּנַפְיק מִשְׁיַעוּרָא דָּא, מְרְזָא דְּתִשְׁע נִקְדוּדִין וְתִלְסֵר טַעְמִין עַל רְזָא דָּא אוּרִיתָא קִיָּמָא בְּכָל סְטְרוּי, וְכֹל רְזִין. וְכֹל עֲמִיקִין דְּאוּרִיתָא לֹא נַפְקוּ מְרְזָא דָּא לְבַר.

בוּצִינָא דְּקַרְדִּינוֹתָא בְּרְזָא דָּא עַבִּיד מִשְׁחָתָא לְכָל אֲנִינִי מִשְׁחָתִין, וְרְזָא דָּא לֹא אֲתִיָּיב לְגִלְאָה פֵּר לְדַחֲלֵי חֲטָאָה, דִּי רְזָא דְּמַהֲמַנּוֹתָא בִּידְיָהוּ וְאֲנִינִי כְּשָׂרָאן לְגִלְאָה לוֹן. אֲלִין מִפְּתַחֲיִן דְּאֲנִינִי תְרִין וְעֹשְׂרִין דְּשְׁלֹטִין עַל אוּרִיתָא, וּמֵאֲלִין מִתְּפָרְשֵׁן כֹּל רְזִין וְכֹל עַמְקִין דְּאוּרִיתָא, וְכֹל מְדִידוֹ דְּכֹל מִשְׁחָתִין בְּכָל אֲנִינִי סְטְרִין.

שֶׁל

המפתחות הללו נמסרו למשה בסיני בשעה שקרן עור פניו, ומסר אותם בסוד של לחש ליהושע וכל אותם הנקנים, עד שהגיעו לבצלי האמונה לדעת. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

משנה. בארבעה תקופות של רוחות העולם. והמשפלים וזהרו, מי המשפלים? אלו שיודעים להסתפל בכבוד רבונם, ויודעים סוד החכמה להפנס בלי בושה לעולם הבא, אלו וזהרים כמו הזהר העליון.

ומה שאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אלו ודאי אותם שמתפלים בסודות הפנימיים הנסתרים שלא עומדים בגלוי, ולא נמסרו לכל בני האדם. מי שזוכה להסתפל בהם בהשפלה, זה מזהיר שנוצץ בעטור של הזהר העליון על הכל. אין זהר שמוזהר כזה, אין זהר שנוצץ לאותו העולם כמו הזהר הזה.

זה הזהר של התורה, זה הזהר של בצלי החכמה שיושרים אותו העולם על הכל. הם יוצאים ונכנסים בכל גנוי רבונם, ואין מי שימחה בידיהם. כלם מתבלישים מהזהר שלהם. הזהר הזה נוצץ לכל עבר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא הכל, כמו (דניאל יב) ורבים מישגו אדמת עפר קיצו. מה זה ורבים? משום שיש שלא יקומו, וזו היא אדמת עפר. מה זה אדמת עפר? אלא אדמת שהיא מעפר, וזהו ארץ ישראל שהיא אדמת מאותו עפר, שכתוב בו (קהלת א) הכל היה מן העפר, ואפלו גלגל חמה, ונאורים שאר הרשעים ממנה ולא יקומו. ומשום כך ורבים - אלו ישראל. אך פאן ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד - אלו

אלין מפתחן אתמסרו ליה למשה בסיני בשעתא דקרן עור פניו, ומסר לון ברזא דלחישו ליהושע וכל אנון סבין, עד דמטו למארי מהימנותא למנדע. זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מתניתין בארבע תקיפין דרוחי דעלמא. והמשפלים וזהרו. מאן משפלים, אלין דידעי לאסתכלא ביקרא דמארהון, וידעי רזא דחכמתא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי, אלין זהירין פזוהרא עלאה.

ומה דאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אלין ודאי אנון דמסתפלאן ברזין פנימאין סתימין דלא קיימין בגלויא, ולא אתמסרו לכל בר נש. מאן דזכי לאסתפלא בהו בסכלתנו. דא אזהיר דנצין בעטורא דזהרא עלאה על כלא. לית זהרא דאזהר כדא. לית זיהרא דנצין לההוא עלמא פהאי זיהרא. דא זהר דאורייתא דא זהר דמאריהון דחכמתא דירתין ההוא עלמא על כלא. אנון נפקין ועאלין בכל גנוי דמאריהון. ולית מאן דימחי בידיהון. כלא כסיפן מזההרא דילהון. זהר דא נצין לכל סטר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא כלא. פגונא (דניאל יב ב) ורבים מישגו אדמת עפר קיצו. מאי ורבים בגין דאית דלא יקומו. ודא היא אדמת עפר. מאי אדמת עפר. אלא אדמת דהיא מעפר, ודא היא ארעא דישראל דאיהי אדמת מההוא עפר. דכתיב ביה (קהלת א) הכל היה מן העפר. ואפלו גלגל חמה. ואתנהרין שאר חיבין מנה ולא יקומו. ובגין כך ורבים אלין ישראל.

אוף הכא ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. אלין ישראל דזכו לאורייתא דנקדה דסתים. (דק קנה ע"ב) ואורייתא כלא דנביאים

ישראל שזכו לתורה של הנקדה הנסתרת. והתורה היא כלל של נביאים וכתובים, הכלל של תורה שבעל פה. ומשום שהיא הכלל של הכל, מי שזוכה בה זוכה בכל. כפוכבים, יש כוכבים שנראים לצד מזרח, כוכבים לצד צפון, כוכבים לצד דרום, כוכבים לצד מערב. אם מדה במקל, לששה לכל צד דקים נוצצים, וישנים פדבוק, כוכב של זהר זוהר ונסתר בתוך תקפו של העגל.

כוכב מאיר זוהר בלכן מהצד הזה. כוכב אחר מאיר זוהר אדם. זה חיים וזה מות סמוך לזהב הדק הזה, שלא מאיר ולא מוציא קטטה של קטטה (מדת הבנאים). בתוך היכל האותיות הדקות שבעה טעמים של תורה תלויים בהם.

ואלו הטעמים שנפרדו מאותם הטעמים האחרים לששה עשר שעומדים להנהיג ולנגן, ואלו השבעה נפרדים לשלשה עשר אחרים להנהיג ולנגן לפתובים. ואלו יחידים למקום הזה בשבעה היכלות של כתובים, ואלו השבעה נפרדים מאותם האחרים. וכששרים בפתובים נפרדים לעשרה, ועליהם נקרא ספר כתובים ספר אמונים. ועשרה אמונים הם עליהם. אחר כך נפרדים לשלשה עשר, והכל כמו שלמעלה בתורה, הנביאים שורים במקומם, והכל הולך בסוד של התורה.

הניצוץ הקשה עשה מדידה במדידות שאמרנו, והכל בסוד של האין סוף בנגון של הטעמים, מתחיל ומכה האויר שלהם. שאותו האויר יוצא מאין סוף ומכה לתוך המוח, והמוח מוציא אויר ומכה בגרון, שמשם יוצא מתחילים בשלשה קשרים שאמרנו,

וכתובים. וכלל דאורייתא דבעל פה. ובגין דאיהי כלל דכלל מאן דזכי בה זכי בכלל. כפוכבים. אית כוכבים דאתחזון לסטר מזרח. כוכבים לסטר צפון. כוכבים לסטר דרום. כוכבים לסטר מערב. אי קיסטון בקולפון תלת לכל סטר דיקיאי נצצין, ותרין פקיטפא כוכבא דזיהרא זהיר וסתים גו תוקפוי דעגלא. כוכבא זהיר וזהיר פחיורו מהאי סטרא. כוכבא אחרא זהיר וזהיר סמקא. דא חיינ דא מותא סמיה להאי דהבא דיק דלא זהיר ולא נפיק קיטטא דיקטטא. (ג"א דקנטא) גו היכלא דאתון דיקיין שבע טעמי דאורייתא תלן בהו.

ואלין טעמין דאתפרשו מאנון טעמין אחרנין תליסר דקימין לאענאה ולנגנא, ואלין שבע מתפרשן לתליסר אחרנין, לאענאה ולנגנא לפתובים. ואלין יחידאי לאתר דא בשבעה היכלין דכתובים ואלין שבע מתפרשן מאנון אחרנין. וכד שראן בפתובים מתפרשן לעשר, ועליהו אקרי ספר כתובים ספר אמונים. ועשר אמונים עליהו אנון. לבתר מתפרשן לתליסר, וכלל כגונא דלעלא באורייתא, נביאים שראן בדיכתייהו וכלל פרזא דאורייתא אזלא.

בוצינא דקרדינותא עביד משחתא במדידו דקא אמרן. וכלל פרזא דאין סוף בנגונא דטעמי, שארי ובטש אוירא דילהון. דההוא אוירא נפקא מאין סוף ובטש גו מחא, ומחא אפיק אוירא ובטש בגרונא, דמתפן נפק אוירא אחרא לבר. אשתכחו תלת אוירין ואתפלילו בחד אלין שראן בתלת קשרין דקא אמרן ושארי מבוצינא פשיטו לאתפשטא, אויר אחר החוצה. נמצאו שלשה אוירים ונכללו באחד, אלו

ומתחילה מן המאור התפשטות
להתפשט, ומודד לארץ ולרחב
לעמק ולרום לאותם עשרים
ושנים מפתחות עליונים, ומודד
עשרים ושנים אותיות.

וכך הסוד והעמק והסתר שלהם
כנגד שלשה אורים, שלשה
קשרים, יהו"ה אלהינו יהו"ה,
והכל בסוד למשה מסיני. וכיון
שנזכרו (שהתחברו) בפה, יוצא
המאור, והצטרף למדד אותם
לשמות הללו בתוך המדידה,
ומדידתם אחוזה במדידת הארץ
והרחב, העמק והרום, העגול
והרבוע. וכך צריך, משום שסוד
השמות צריך להסתמך על אין
סוף, ולהתקיים בקיים שלם בתוך
מדידת המאור, בנקודות וטעמים
בנגון. שזוהי השלמות של סוד
היחוד כראוי, ואין מי שיודע על
מה קיום הכל, פרט לבצלי
האמונה, ומעטים הם.

אח"כ א' בחטף, הסוד להתקשר
המאור באותם הקשרים, ועושה
מדידה תורת המדידה נקדה אחת
שיצאה מאין. הנביאים מאותה
נקדה התפשטו ונכללו בה, וירדו
למטה, ואלה נסמכו על העמוד
שנסתר מאין סוף שלשה קשרים
כפי שאמרנו.

משנה. האשכולות של הצורות
בעלי המגנים, פקוחי העינים
בעלי הלב, בהשכל קרבו ושמעו,
מי מכם ששמע קול גלגל שנועים
וסובב בגלגול, עולה ויורד
ומרים קולות בקול נעים, ושלשה
נצנוצים יוצאים מהמצח של כל
קול. ואותו הגלגל סובב למעלה
ולמטה, ויוצא ניצוץ ומלהיט את
הגלגל, ואז מוציא אש לזהטט
במקלות. כשמתפשט אותו גלגל
המאור למדידה, יוצא אור טהור
שלוהט באותם שלשת האורים
שאמרנו, ולהטים יחד. ומאותו

ומדיד לארפא ופותיא לעמקא ורומא. לאנון
תרין ועשרין מפתחן עלאין ומדיד תרין
ועשרין אתון.

וכך רזא ועומקא וסתימוו דילהון, לקבל תלת
אורין תלת קשרין, יהו"ה אלהינו
יהו"ה. וכלא ברזא למשה מסיני. וכיון
דאדפרו (נ"א דאחברו) בפומא, נפקא בוצינא
ואצטרף למדדא לון להגי שמחן גו משחתא,
ומשחתא דילהון אחיד במדידו דארפא
ופותיא, עומקא ורומא, עגולא ורבועא. והכי
אצטרף, בגין דרזא דשמחן בעאן לאסתמכא
על אין סוף, ולאסתמימא בקיומא שלים גו
משחתא דבוצינא, בנקודי וטעמי בנגונא. דדא
שלימו דרזא דיחודא פדקא חזי. ולית מאן
דידע על מה קיומא דכלא, בר מארי מהמנותא
וזעירין אנון.

אח"כ א' בחטיפא רזא לאתקשרא בוצינא
באנון קשרין, ועביד משחתא אורייתא
דמשח נקדה חדא דנפקא מאין. נביאים
מההוא נקדה אתפשטו ואתכלילו בה, ונחתי
לתתא, ואלין אסתמכו על קיומא דסתים מאין
סוף תלת קשרין פדקא אמרן.

מתניתין קטופי דקטרין מארי דתריסין,
פקיחין דעינין מארי דלבא,
בסכלתנו קריבו שמעו, מאן מנכון דשמע קל
גלגלא דנעים ואסחר בגלגולא, סלקא ונחתא
ורמי קלין בקל נעימו, ותלת נציצין נפקין
מאפותא דכל קלא. וההוא גלגלא אסחר
לעלא ולתתא, ונפקא נציצא ולהיט לה
לגלגלא. וכדין אפיק אשא מלהטא בקולפין.
ההוא גלגלא פד אתפשט בוצינא למשחתא,
נפקא אורא דכיא דלהיט באנון תלת אורין
דקאמרן, ולהטין פחדא. ומההוא להיטו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**